

Homilie huwelijk Jasper en Caroline 9 juni 2007 Noordlaren

Tekst Joh. 2:1-12

‘Als dat zou kunnen’.

Toen we tijdens de voorbereiding van deze viering nadachten over de tekst van Johannes die Sietse zojuist heeft gelezen, zei Jasper spontaan: ‘als dat zou kunnen’. 360 Liter water veranderen in ‘de beste wijn’.

‘Als dat zou kunnen’.

Je hoort het verlangen van de sommelier. Met zijn ogen dicht, zonder etiket, het jaartal weten, de soort druif, de grond en het klimaat. En dan, zaken zijn tenslotte zaken, en dan dat alles voor niks, gratis.

‘Als dat zou kunnen’.

Je kunt het verlangen, uitgesproken in zo’n zin, beluisteren op twee manieren. De een hoort een sceptische ondertoon, een licht cynisme. Sprookjes bestaan niet, beste kerel. ‘Als dat zou kunnen’ betekent dan: aan mijn hoela. De ander hoort een fantasie, een verbeelding, de durf om je het onverwachte tóch voor te stellen, in de alledaagse werkelijkheid de horizon te verwijden, te vergroten. Zoiets als Jasper gedacht moet hebben toen hij Caroline voor het eerst tegenkwam in de stationshal in Maastricht. ‘Als dat zou kunnen’ ! Het betekent dan: wauw, wonderlijk.

Jasper en Caroline, weten jullie nog wanneer jullie de eerste keer zoenden? En jullie, Sietse en Nel, Mieke, en jullie allemaal, hier bij elkaar: weten jullie nog wanneer jullie de eerste keer zoenden? Weten jullie nog hoe heur haar rook, hoe zijn baard prikte, hoe haar of zijn huid voelde? Weet je nog de eerste keer – Caroline, op de brug van het station naar het centrum – dat je naar z’n ogen keek. Weten jullie dat ook nog? Nel, Mieke, Sietse, en jullie allemaal. De reuk van zijn haar, het gevoel van haar huid, de blik in haar ogen: zou je dat niet mogen samenvatten als het ‘als-dat-zou-kunnen-gevoel’. Weten jullie nog wanneer jullie de eerste keer zoenden? Weet je nog van dat ‘als-dat-zou-kunnen-gevoel’? Weet je nog van dat wonderlijke gevoel, dat je overkwam en dat je ging vertrouwen als een gevoel dat glans aan je leven geeft; dat gevoel dat zo krachtig is dat je tegen elkaar zegt: ja, onze tijd is nu gekomen!

Het spannende van het ‘als-dat-zou-kunnen-gevoel’ is, dat het niet beperkt blijft tot de éérste keer dat je zoende. Het is er ook wanneer het allang niet meer bij zoenen blijft. Zoals Caroline in haar brief schrijft: ‘verliefd zijn we toch wel echt geworden, heel erg zelfs’. Het ‘als-dat-zou-kunnen-gevoel’. Het is als een koorts soms, soms als een stille toon in je hoofd, als een drive wanneer je opstaat, als een zucht wanneer je gaat slapen. Als je het een keer hebt gevoeld, herken je het ook bij anderen, als de glans in hun leven. Het is een glans die alle kleuren van regenboog kan aannemen, en met de jaren kan veranderen. Soms is het als de glans van lentegroen, soms als de glans van de juli-zon, soms als de glans van herfstkleuren of van de stille winter.

Je kunt het gevoel ook over je heen voelen komen wanneer je een baan vindt, wanneer je een huis koopt, wanneer je met vrienden uitgaat, wanneer je je kinderen bezig ziet, of je kleinkinderen.

Het is een gevoel dat mensen bij blijft wanneer ze de zorg krijgen die ze nodig hebben, wanneer ze mensen tegenkomen die om hen geven als ze ziek zijn of ongelukkig.

Het is met dat ‘als-dat-zou-kunnen-gevoel’ als met de ceremoniemeester op het feest, zoals Jannie en Lilian weten. Ze weten niet waar dat allemaal vandaan komt wat er te proeven en te horen valt, maar ze zijn er meteen verrukt van. Niet dat je het allemaal automatisch voor elkaar krijgt, het ‘als-dat-zou-kunnen-gevoel’. Maar als het er is – en je kunt het niet afdwingen – is het een bijzonder ‘gaaf’ gevoel, een gevoel van “grootheid” zegt het verhaal, een gaaf gevoel dat vertrouwen opwekt (pistis, geloof, staat er in het grieks).

Waarom vertelt Johannes dit verhaal, helemaal aan het begin van zijn boek? Hij wil zijn lezers meteen op het juiste spoor zetten. Het juiste spoor is niet ‘dat je moet geloven’, dat je toch maar af moet gaan op sprookjes ook al bestaan ze niet. Nee, Johannes heeft iets voor ogen met veel meer glans dan ‘moeten geloven’. ‘Moeten geloven’ is een dor avontuur dat mensen zelden, eigenlijk nooit, geluk gebracht heeft. Hij wil eigenlijk iets veel eenvoudigers duidelijk maken, iets dat veel spannender en gaver is. We kennen allemaal dat ‘als-dat-zou-kunnen-gevoel’. Gebruik je ogen, suggereert Johannes, je smaak om te proeven. Gebruik je oren en ogen en je smaak wanneer je naar elkaar kijkt, naar de feesten die je samen houdt, naar het werk dat je doet, naar de vervelende zaken die je soms overkomen. Gebruik je oren en ogen want *in* die alledaagse dingen schuilt het ‘als-dat-zou-kunnen-gevoel’. Johannes wil je niet naar de hemel laten kijken maar naar je eigen leven. Hij hoopt dat je je eigen leven transparant kunt maken, een spiegel waarin je dat ‘als-dat-zou-kunnen-gevoel’ gaat herkennen. Het is er, voor wie ogen heeft om te zien en oren om te horen, smaak om te proeven, zegt hij in een ander verhaal.

Jasper en Caroline, weten jullie nog wanneer jullie de eerste keer zoenden? En jullie, Sietse en Nel, Mieke, en jullie allemaal, hier bij elkaar: weten jullie nog wanneer jullie de eerste keer zoenden? Blijf dát verhaal vertellen, het verhaal aan het begin van je eigen boek. Want jullie eigen boek is iets bijzonders. Jullie eigen boek, waarvan je nu al twee brieven hebt geschreven, is een ‘goed bericht’, een ‘evangelie’. Een evangelie dat telkens het vijfde is dat we schrijven in ons leven, naast de vier die we al in de Schrift vinden.